

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. J.**, státní příslušnost Konžská demokratická republika, zastoupeného JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2011, č.j. OAM-10-141/LE-PA04-P08-2007, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. České republice **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

IV. Odměna advokáta **JUDr. Radima Vicherka** se určuje částkou **8.640,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, a to v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Domáhal se přezkoumání napadeného

rozhodnutí a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgán porušil:

1. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož mu žalovaný nevycházel vstříc,
2. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a tak nesprávně posoudil žádost o azyl,
3. § 68 odst. 3 správního, neboť neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a dále, v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
4. Dle jeho názoru, splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené zákonem o azylu.
5. Dle jeho názoru se na něj vztahují ustanovení § 14a o udělení doplňkové ochrany.

Dále v žalobě uvedl, že dne 3.4.2007 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť byl nucen vycestovat ze země původu z důvodu obavy o svůj život. Tyto obavy nastaly v okamžiku, kdy byl jako předseda mládežnické sekce BDK ve městě Mwanda vězněn ve věznici DEMIAP a bylo s ním velmi špatně zacházeno, byl vystaven krutému zacházení, byl denně bit. Žalovaný se nevypořádal s jednotlivými zprávami o zemi původu, odvolával se na zprávy, které dokládali i jiní státní příslušníci Demokratické republiky Kongo a na pozadí těch pak bagatelizoval jím předložené zprávy. Dále nesouhlasil s pochybnostmi žalovaného o jeho členství v BDK a způsobu útěku z vězení, přičemž v této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 27.3.2008 čj. 4 Azs 103/2007-63, ze dne 24.2.2004, čj. 6 Azs 50/2003-89. Nesprávné vyhodnocení zpráv a obsah jeho výpovědi ve svém důsledku vedly k nesprávnému posouzení žádosti dle § 12 zákona o azylu. Napadl i nesprávné posouzení dle § 14 zákona o azylu, kdy správní orgán pouze uvedl, že po zvážení jeho situace nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, aniž uvedl v dostatečné míře důvody, přičemž nebyla zvážena především dlouhá doba probíhajícího řízení o žádosti, která byla podána v dubnu 2007, a která pro něj znamená velkou psychickou zátěž a složité období nejistoty. K udělení doplňkové ochrany správní orgán dle žalobce neuvedl, jak hodnotil jednotlivé zprávy o zemi původu a jaká zjištění z nich učinil, ale pouze poznamenal, že žádost posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Konžské demokratické republiky. Neuvedl, jaká zjištění učinil ze zpráv o situaci navrácených neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, jaká je situace ve věznicích.

[2] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť výtky neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména

vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Žalobce měl možnost plného vyjádření, dostalo se mu poučení. Odkázal na velmi obsáhlé závěry vydaného rozhodnutí, které byly dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývá z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Navrhl žalobu zamítnout a současně navrhl, aby bylo rozhodnuto bez jednání. U jednání soudu zástupkyně žalované poukázala na obsáhlé zdůvodnění a závěry napadeného rozhodnutí a zdůraznila vzájemné rozpory ve výpovědích žalobce a rozpory mezi výpověďmi a informačními prameny. Např. k událostem, které žalobce popsal, došlo ve dnech 1. a 2.2.2007 a nikoliv ve dnech 2. a 3.2.2007, násilnosti nebyly vyvolány pouze politickým motivem, ale také násilnostmi ze strany členů BDK, na rozpory ohledně člověka, který jej vezl z Konga do Belgie, kdy nejdříve uváděl, že jej neznal a na jeho otázky neodpovídal a u jednání soudu uvedl, že se tak stalo z důvodu jeho otce, který byl členem BDK a finančně je podporoval, přičemž je s podivem, že po tolika letech od smrti otce jej považovali za důležitého, a proto jej osvobodili. Opětovně bylo navrženo zamítnutí žaloby.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žádost byla posouzena na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Konžské demokratické republiky (KDR). Vycházel ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie, Konžská demokratická republika, ze dne 31.7.2007, Informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) MV ČR o Konžské demokratické republice, listopad 2007 a z aktuálních informací o vývoji v Konžské demokratické republice, obsažených v databance ČTK - Kongo - Dějiny od roku 2001 do současnosti, z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky (MZV ČR) č.j. 112856/2010-LPTP ze dne 7.9.2010, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí (MZV) USA o stavu dodržování lidských práv v KDR za rok 2009 ze dne 11.3.2010 a Zprávy o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie, Konžská demokratická republika, z 30.6.2009. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, v platném znění, byla žadateli dne 23. 11.2010 dána možnost seznámit se v jazyce lingala s těmito informacemi. Správní orgán při svém rozhodování rovněž vycházel ze zprávy Mise Organizace spojených národů v KDR (MONUC) - Vyšetřující mise v oblasti Bas Congo, únor 2007. Správní orgán při posuzování žádosti vycházel i z informací, které žadatel doložil sám a které získal z internetu. Správní orgán na základě informačních zdrojů, které ve správním řízení doložil, konstatoval, že ke střetům mezi přívrženci BDK a konžskými bezpečnostními složkami v provincii Bas Congo a konkrétně ve městě Mwanda, došlo za úplně jiných okolností, než žadatel uvedl ve svých výpovědích. Žadatel v nich naprosto popřel použití násilí ze strany BDK, ačkoliv bylo prokázáno z několika zdrojů, a vůbec se nezmiňoval o událostech

v modlitebně BDK, jejíž název ostatně ani nezná. Správní orgán nemůže pominout skutečnost, že žadatel sice celkem správně i když poněkud zjednodušeně popsal základní požadavky BDK (návrat k před-koloniálním tradicím), ale zcela mylně uvedl, že komu se přívrženci BDK modlí a koho vzývají. Žadatel rovněž projevil zásadní neznalosti reálií, týkající se samotné organizace BDK, které by podle názoru správního orgánu jako její dlouholetý člen a předák mládeže znát měl. Žadatel také nesprávně popsal členský průkaz BDK, který podle svého tvrzení vlastnil. V pohovoru ze dne 10.12.2009 jej popsal jako bílo-zelenou kartu, na které byl uprostřed v kruhu holub. Bylo na ní podle něj uvedeno francouzsky a jazykem kikongo jméno a příjmení. V pohovoru ze dne 23.11.2010 pak k průkazu BDK sdělil, že to byla rozkládací karta o rozměrech 10x13 cm, vnější strana byla bílá, na ní byl v zelené barvě vyobrazen pták (asi holub) a papírová ratolest. Na vnitřní straně byly uvedeny osobní údaje, fotografie, funkce v BDK - žadatel tam měl uvedeno "prezident sekce mládeže v Mwandě". Informace o zemi MV Velké Británie ze 31. 7. 2007 k tomu však uvádí, že: "Členský průkaz je žlutý a je na něm BDK a znak strany; dále jsou na něm slova KALA TI KIA KESA, což v jazyce kikongo znamená "členský průkaz". Průkaz je napsán v jazyce kikongo (žádné průkazy nejsou ve francouzštině). Průkaz obsahuje fotografii člena." V této zprávě je dále uvedeno, že: "Po událostech z července 2002 nebyly vydány žádné průkazy. Během událostí v červenci 2002 byla většina škol a zikua vyrabována vojáky. Následkem toho byly nacházeny pohozené členské průkazy a poté byly používány určitými lidmi, kteří je prodávali falešným členům. Proto se BDK rozhodla vytvořit novou grafickou úpravu (dosud však nebyla tato nová verze vydána). Vzhledem k těmto okolnostem N.M. N. napsal různým orgánům zabývajícím se azylovým řízením, aby je varoval, že falešní členové BDK mohou předložit pravé členské průkazy. Současně s tímto průkazem má člen také předplatitelský průkaz, který je modrý." Z této informace je tedy zřejmé, že žadatel, protože vstoupil do BDK až v roce 2003 nebo 2004, by fakticky žádný členský průkaz ani neměl mít. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel nebyl schopen správně popsat ani organizační strukturu BDK a nevěděl, jak se nazývají základní organizační celky hnutí a zároveň modlitební místa, což jsou „zikuas“. Správní orgán na tomto místě připomíná, že právě v jedné „zikua“ došlo k brutálnímu zásahu proti přívržencům BDK v Mwandě v únoru roku 2007. Stejně tak považuje za nevěrohodný i žadatelem vylíčený způsob opuštění věznice a cestování do Evropy. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že v zemi své státní příslušnosti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a nedospěl k názoru, že žadatel byl pronásledován z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny či podmínky humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Žalovaný při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především z výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konžské demokratické republice. Podle názoru správního orgánu žadateli nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho osobní integrity z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Jak je zřejmé z informací o zemi původu, Konžská demokratická republika jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán si je vědom skutečnosti, že ve východních provinciích Konžské demokratické republiky probíhá již několik let ozbrojený konflikt. Z žadatelových výpovědí v průběhu řízení přitom zcela jednoznačně vyplývá, že před odjezdem z vlasti žil ve města Mwanda v provincii Bas Congo, která se rozkládá západně od města Kinshasa. Podle informace MZV ČR čj. 112856/2010-LPTP ze dne 7.9.2010 je bezpečnostní situace stabilizovaná rovněž v provincii Bas Congo. Ve východních provinciích země žadatel naopak nežil, a pokud tak neučiní zcela dobrovolně, není objektivní důvod, proč by se právě do těchto oblastí v rámci celé KDP rozhodl po návratu do vlasti usídlit. Žalobce by i v případě nedobrovolné deportace do země původu byl vrácen do hlavního města KDR (Kinshasa), kde také dříve pobýval a kde má své příbuzné a kam také boje z východních provincií nezasahují. V této oblasti tak výše jmenovanému žádné vážné ohrožení života nebo jeho tělesné integrity nehrozí. Na žadatele se pak ani nevztahují ustanovení §14b zákona o azylu, a proto se mu doplňková ochrana z tohoto důvodu rovněž neuděluje.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona čís. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[5] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie a pohraniční policie v Brně, Referátem cizinecké a pohraniční policie Břeclav bylo dne 27. března 2007 vydáno rozhodnutí o vyhoštění z území ČR s pětiletou dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě zadržení žalobce v rychlíku EC-173 Vindobona jedoucím do Rakouska po předložení padělku francouzského cestovního dokladu na jméno B. N. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že jmenovaný dne 7.3.2007 odletěl z Konžské demokratické republiky do Belgie a k cestě použil neregulérní cestovní pas, který mu doma (město Kinshasa) pořídil jeho známý. V Bruselu se zdržoval asi 17 dnů, navštěvoval diskotéky a restaurace, nějaký muž jej odvezl do Francie autem. Ve Francii na silnici našel identifikační kartu Francie, a protože již neměl cestovní pas Konžské republiky, který mu byl odcizen, si tuto francouzskou identifikační kartu ponechal. Po opětovném příjezdu do Belgie se seznámil s mužem, kterému se svěřil, že by se rád dostal do Rakouska a tam požádal o azyl. Muž mu nabídl, že ho vezme automobilem do Prahy. Po jednodenním pobytu v Praze odjel do Rakouska a ve vlaku byl zadržen. Prohlásil, že svého jednání lituje a chce se vrátit do země původu. **V žádosti o azyl dne 3.4.2007** uvedl, že před příchodem do ČR žil v období let 1997 až 4.3.2007 ve městě Mwanda, nemá a nikdy neměl svůj vlastní cestovní doklad, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdo z jeho rodiny, má nedokončené střední vzdělání a pracoval jako automechanik. Vlast opustil dne 4.3.2007, neboť v důsledku demonstrace byl zatčen a uvězněn státními orgány, ve vězení byl asi 1 měsíc. Z Konžské dem. republiky odletěl z Kinshasy do Bruselu, kam přiletěl 5.3.2007 na cestovní doklad, který mu nebyl oficiálně vystaven a v Bruselu pobýval asi 20 dnů.

Pak pokračoval do ČR, chtěl požádat o azyl v Rakousku. Doma je v nebezpečí, neboť utekl z vězení za pomoci státní osoby, je hledán policií. **Při pohovoru dne 25.4.2007**, který byl veden v jazyce lingala uvedl, že české policii se prokazoval francouzským občanským průkazem na jméno B. N., který našel v Belgii na ulici. Narodil se v Kinshase, kde chodil i do školy. V roce 1998 se odstěhoval do Mwandy, živil se obchodováním s potravinami a jezdil do Kinshasy, což je asi 400 km od Mwandy. Je ženatý, má dvě děti, jejich ekonomická situace byla slušná. V r. 2003 se stal členem strany Bundu Dia Kongo (Sdružení Bakongů) a zúčastňoval se manifestací. V r. 2004 se stal předsedou mládežnické sekce v Mwandě a začal vést mládež. Dne 2. a 3. února 2007 uspořádali manifestaci, překvapila je armádní složka a začala do nich střílet. Někteří byli postřeleni, jeho zástupce na místě zemřel. Jeho, jako předsedu, zatkli a byl odvezen do věznice do města Matadi. Tam byl dva dny a pak byl převezen do Kinshasy. Byl mučen a bylo mu a dalším vyhrožováno, že budou zabiti, neboť jsou přívrženci bývalého prezidenta. Dne 4.3. pro něj přišli, zakryli mu oči a odvezli na letiště, kde mu nějaký neznámý muž dal nové šaty, posadili ho do letadla a oznámili, že letí do Belgie. Ještě mu poradili, aby se nevracel a aby někde požádal o azyl, nejlépe v Rakousku. Nezná člověka, který mu zorganizoval tuto cestu a letěl s ním do Belgie. V Belgii pobýval několik dnů, pohyboval se s dokladem, který pak ztratil, avšak krátce na to našel francouzský průkaz. Někdy mu nabídl pomoc s tím, že jej odveze poblíž Rakouska, do České republiky. V Praze svůj příběh vypověděl Afričanům, které potkal, ti mu pomohli se dostat na nádraží a odjel do Rakouska. Na hranicích byl zadržen policií. Rozdělily ve výpovědi na policii a při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně, že ještě 4 dny pobýval ve Francii, kde našel francouzský doklad, vysvětlil chybou tlumočnicka, neboť lépe se vyjadřuje v jazyce lingala a na policii hovořili francouzsky. K rozdílu ohledně svého bydliště uvedl, že na policii uvedl bydliště v Kinshase, kde pobýval na svých obchodních cestách proto, že tam jsou označeny ulice a v Mwandě nikoliv. Ke své žádosti, kterou vznesl na policii, aby byl vrácen do vlasti, a nyní žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že byl pod silnými emocemi a vzhledem k tomu, jak se k němu chovala policie, chtěl být raději zastřelen v Kongu než tady spoután a svlékán. Náзор však změnil poté, co telefonem hovořil s jedním člověkem od nich a ten mu řekl, aby se určitě nevracel, neboť by jej zabili. **Při pohovoru dne 10.12.2009**, který byl opět veden v jazyce lingala, žalobce uvedl, že pochází z kraje Mwanda, kde je sídlo sekty, která je spojená s politikou. Byl prezidentem oddělení mládeže. Ve volbách nezvítězil kandidát, kterého volili, a proto začali protestovat. Když demonstrovali, vláda tam poslala vojáky, kteří do nich stříleli. V čele demonstrace šel on a vedle něj byl zastřelen viceprezident jejich organizace *Jean Claudie Manga*. Spousta lidí bylo uvězněno, včetně jeho. Dva dny byl držen s ostatními, po dvou dnech byli převezeni do Kinsahy a pak do DEMIAP, Detective militaire des activités anti patrie, což je vojenské vězení pro lidi, kteří jsou proti vládě, a nikdo se odtud nedostane živý. Jednou ráno však spoutaného a s páskou na očích jej dali do kufru auta a odvezli. V noci auto zastavilo, řidič mu sundal pásku z očí a on zjistil, že je tam ještě jeden další muž a jsou na letišti. Vyplnili nějaké doklady, řidič odjel a ten druhý muž s ním letěl do Belgie. Muž, který ho doprovázel, mu dal peníze, pas na jiné jméno a poradil mu, ať nezůstává v Belgii, neboť Belgie spolupracuje s Konžskou vládou a doporučil mu Rakousko. V Belgii mu

muž, který ho do Belgie doprovodil, pas vzal s tím, že dále má pokračovat bez dokladů. Za pomoci bílého Evropana, který hovořil francouzsky, dojel do Prahy. Jednu noc přespal v Praze, pak šel na vlakové nádraží a koupil si jízdenku do Rakouska. Upřesnil, že demonstrace ve dnech 2.-3.2.2007 probíhaly ve městech Matadi, Mwanda, Boma, vojáci do demonstrantů stříleli a zatýkali. Vojáci tam již byli před demonstrací a druhý den je obklíčili, stříleli a zatýkali. **Při pohovoru dne 23.11.2010**, který byl opět veden v jazyce lingala, žalobce uvedl, že ve vlasti zůstala matka a sourozenci. Byl členem náboženské organizace BDK, zpočátku to byla náboženská organizace, ale později se začala zabývat politikou. Z důvodu výsledků voleb demonstrovali, on šel v čele spolu se svým zástupcem, vojáci do nich stříleli a jeho zástupce, pan J. L. M. zahynul a s ním ještě další lidé. Demonstrace proběhla 2.2.2007 v centru města Mwanda asi v devět hodin, účastnilo se jí asi víc než 500 lidí a asi po 40 minutách začali do nich střílet. Demonstrace trvaly dva dny, ale uskutečnily se v jiných městech, Boma a Matadi a všude vojáci stříleli. Nejdříve byl odvezen do města Matadi, v cele byli ještě další, byli bití a dne 5.2.2007 byl spoutaný převezen do Kinshasy do vězení DEMIAP, kde byli shromažďováni všichni protivládní oponenti. Dne 5.3.2007 jej vojáci opět spoutali, zavázali oči a naložili do osobního auta. Měl za to, že bude zastřelen, ale byl odvezen na letiště, řidič byl civilní osoba, sundal mu pouta a odkryl oči. Odvezl jej do nějakého skladu, kde mu řidič dal kombinézu -montérky, pak byl odveden do kanceláře, kde mu dali civilní šaty a odvedli jej do areálu pro emigranty. Řidič nebyl nikde kontrolován. Odvedl jej k letadlu a odletěl do Bruselu. Po přistání v Belgii, řidič, který je doprovázel, mu dal konžský cizí cestovní doklad a řekl mu, aby se nikdy do Konga nevracel. V Bruselu potkal člověka, který hovořil francouzsky a měl cestu do Prahy, proto s ním přijel. Propuštění z vězení nechápe. Konžský cestovní doklad si vzal člověk, který jej doprovázel. **Dne 10.1.2011** byl seznámen s podklady pro rozhodnutí.

[6] Správní spis žalovaného dále obsahuje informace „Konžská demokratická republika“ vydaná OSN, Mise Organizace spojených národů v Konžské demokratické republice v únoru 2007 – vyšetřující mise v oblasti Bas Congo, dále Kongo dieto č. 509 , Genocida konžského lidu z 2.5.2007 a překlady článků z novin.

[7] U jednání soudu dne 1.8.2012 žalobce uvedl, že se narodil a žil do roku 1998 v Kinshase, pak se přestěhoval do Mwandy a obchodoval s potravinami. V roce 2003 se začal angažovat v hnutí BDK, stal se předsedou mládežnické sekce. Jeho zástupce S. L. zahynul při manifestaci ve dnech 2. a 3. února 2007 (k dotazu soudu, jak dobře znal svého zástupce, uvedl, že velmi dobře od roku 1998). Manifestace začala asi v 9 hodin 2.2.2007, vykřikovali hesla proti vládě. Již při shromažďování viděli, že je policie připravena a ihned proti shromáždění začala zasahovat, střílela, zatýkala, mezi zatčenými byl i on. Zatčeným dávali pásy přes oči a pouta a naházeli je do automobilů, některé lidi házeli do řeky. O průběhu demonstrace 3.3.2007 se dozvěděl od spoluvězňů. Byl mučen a pak odvezen do věznice DEMIAP do hlavního města, což je věznice pro politické vězně. Byl dán do místnosti bez oken, dozorcí ho neustále odváděli, aby ho mučili a pak zase vraceli zpět. Jednou v noci byl z cely odveden, domníval se, že jej chtějí usmrtit, ale byl naložen do automobilu a odjeli. Řidič někde zastavil, dal mu kombinézu, do které se oblékl, a pak odjeli na letiště,

kde mu dal oblečení a na migračním oddělení mu vystavili doklad na cizí jméno. S řidičem odletěli do Belgie. Doprovázející řidič mu k jeho otázce sdělil, že jej zachránil díky jeho otci, se kterým se znal a který byl také aktivní člen BDK. Otec žalobce byl zabit z důvodu, že měl finanční prostředky na podporu hnutí. Po příletu si řidič od něj vzal zpět doklad, na který přiletěl, dal mu peníze a doporučil mu, aby o azyl požádal v Rakousku. Žalobce se v Belgii zdržoval asi 20 dnů. Na ulici našel francouzský občanský průkaz s fotografií Afričana, pak se seznámil s nějakým Evropanem, který mu nabídl, že jej odveze do Prahy. Žalobce u soudu nejdříve sdělil, že tento Evropan jel do Prahy jenom kvůli němu, pak doplnil, že vlastně ne, že jel do Prahy na dovolenou. Po příjezdu do Prahy mu Evropan dal nějaké peníze na jídlo. Žalobce pak potkal nějaké Afričany, kteří mu poradili cestu na nádraží. Ve vlaku do Rakouska byl na hranicích mezi ČR a Rakouskem při kontrole dokladů policií zadržen, v Břeclavi byl vyslýchán a pak byl odvezen do Poštorné, kde strávil 6 měsíců ve vazbě. V Poštorné požádal o azyl. K dotazu soudu ohledně jmen J. C. M. a J. L. M., které ve správním řízení v různých časových etapách označil za svého zástupce, který byl při demonstraci 2.2.2007 zastřelen, uvedl, že J. C. M. byl tajemník mládežnické sekce, byl zatčen a o jeho dalším osudu nic neví, a J. L. M. byl muž, který jej z věznice zachránil.

[9] Žalobce u jednání soudu dále přednesl informace získané z internetu o masakru ve dnech 2. a 3.2.2007. Vojsko a policii na demonstranty poslal vládní zmocněnec S. M., který byl dosazen vládou, bez toho že by byl řádně zvolen. Slíbil odměnu 25 tis. konžských franků každému, kdo prozradí členy BDK. Asi 35 lidí, členů různých církví, se ukrylo do lesa, a když pod slibem, že budou odvezeni do nemocnice, z lesa vyšli, byli naházeni do vody, jen jeden člověk se zachránil, který potom svědčil. Dále uvedl, že tři členové BDK byli odsouzeni k trestu smrti a dalších 15 dostalo tresty odnětí svobody do dvou měsíců do 20 let. Jako důkaz navrhl promítnutí CD, kde je dokumentován masakr na členy BDK ve dnech 2.3.2.2007. Návrh na provedení tohoto důkazu byl zamítnut z důvodu, že ve správním spise je dostatečně zdokumentován předmětný masakr a současně nutno podtrhnout, že předmětem dokazování nebyl masakr ve městě Mwanda v únoru 2007, nýbrž aktivní účast žalobce ve hnutí BDK ve spojení s těmito událostmi.

[10] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[11] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[12] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46).

[13] Námitku žalobce, že správní orgán mu nevycházel podle možností vstříc, čímž porušil povinnosti dané ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., soud neshledal důvodnou. Toto ustanovení v podstatě vyjadřuje povinnost úředních osob chovat se vůči každé osobě zdvořile a vycházet jim vstříc. Z celého obsahu správního spisu nevyplývá ani náznakem, že by se vůči žalobci pracovníci správního orgánu nechovali vstřícně a žalobce také sám toto v průběhu správního řízení nenamítal. Žalobci byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, byly zjišťovány okolnosti, které byly důvodem pro vycestování z jeho země. Žalobce konkrétně neuvedl jedinou námitku vůči jednání a chování pracovníků žalovaného, která by svědčila o nevstřícnosti vůči jeho osobě.

[14] Soud rovněž neshledal důvodnou námitku co do porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný vyšel ze všech informací, které mu žalobce o své osobě a důvodech odchodu z Konžské republiky sdělil. Všechny žalobcem uváděné obavy v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. S těmito skutečnostmi se také náležitě v odůvodnění vypořádal. Věrohodnost informací podaných žalobcem žalovaný vyhodnotil v kontextu informací, které získal ze zpráv o situaci v posuzované zemi a i ze své rozhodovací činnosti o žádostech jiných žadatelů z Konžské demokratické republiky. Dle názoru soudu žalovaný přesvědčivě vyargumentoval nevěrohodnost žalobcových tvrzení. Soud nesdílí názor žalobce, že v důsledku porušení tohoto ustanovení správního řádu byla nesprávně posouzena jeho žádost. Soud se ztotožnil zcela s názorem žalovaného, že tvrzení žadatele o jeho aktivním členství v BDK a v souvislosti s tím i jeho věznění a způsob opuštění věznice je zcela nevěrohodné a nelze jej hodnotit jako důvod podřaditelný důvodům uvedeným v § 12 písm. b) zákona o azylu (odkaz na odst. 13 a 14).

[15] Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Především nutno konstatovat, že takto formulovaná žalobní námitka je zcela obecná a není z ní patrné, jakými námitkami a návrhy účastníka se žalovaný nevypořádal. Tak jak již uvedeno v odstavci 14 tohoto rozsudku, žalovaný vyšel ze všech žalobcem uváděných skutečností a důvodů jeho odjezdu z Konžské

demokratické republiky. Všechny tyto důvody správní orgán vyhodnotil v závislosti na ustanovení § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Žalovaný také prováděl dokazování za účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí množství informací o zemi původu, které si žalovaný obstaral sám včetně použití zpráv, které předložil žalobce. Žalobce ve správním řízení byl s informacemi seznámen, byl mu dán prostor k vyjádření se. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a naprosto přesvědčivě odůvodněno.

[16] Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce ohledně splnění podmínek pro udělení azylu.

[17] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavec 10 tohoto rozhodnutí. Soud při hodnocení této otázky vycházel z obsahu informací, které žalobce uváděl v žádosti a následných dvou pohovorech k důvodům udělení mezinárodní ochrany a výpovědi u jednání soudu. Žalobce v podstatě uvedl, že se narodil v Kinshase a v roce 1998 se odstěhoval do Mwandy (asi 400 km od Kinshase). V r. 2003 se stal členem strany Bundu Dia Kongo (Sdružení Bakongů) a zúčastňoval se manifestací. V r. 2004 se stal předsedou mládežnické sekce v Mwandě a začal vést mládež. Dne 2. a 3. února 2007 uspořádali manifestaci, avšak překvapila je armáda, která použila proti nim zbraně. Někteří byli postřeleni, konkrétně jeho zástupce na místě zemřel, přičemž dne 10.12.2009 uvedl, že tento zástupce se jmenoval J.C. M., dne 23.11.2010, že se jmenoval J. L.M. a u jednání soudu uvedl, že se jmenoval S. L. a znal ho velice dobře od roku 1998. Jeho, jako předsedu, zatkli dne 2.2.2007 a odvezli do věznice do města Matadi. Tam byl dva dny a pak byl převezen do věznice pro politické odpůrce do města Kinshasy (věznice DEMIAP). Byl mučen a bylo jemu a dalším osobám vyhrožováno, že budou zabiti, neboť jsou přívrženci bývalého prezidenta. Dne 4.3.2007 pro něj přišli, zakryli mu oči a odvezli na letiště, kde mu nějaký neznámý muž dal nové šaty, posadili ho do letadla a oznámili, že letí do Belgie (dne 23.11.2010 hovořil jen o civilním řidiči, který mu pomohl, v předcházejícím pohovoru dne 10.12.2009 hovořil o dvou mužích, řidiči a dalším, který se o něj staral, u jednání soudu opět hovořil jen o jedné osobě, řidiči, který je doprovázel až do Belgie). Ve správním řízení uvedl, že nedovede vysvětlit, proč byl takovým způsobem a kým vyveden z vězení a při jednání soudu uvedl, že řidič, který ho zachránil tak učinil z důvodu, že se znal s jeho otcem. Ohledně svého cestovního dokladu uvedl, že mu tento na cizí jméno včetně belgického víza byl dán muži, kteří jej zachránili z vězení, ale dále v pohovorech rozdílně uváděl, co bylo dále s tímto dokladem. Poprvé tvrdil, že jej v Belgii ztratil, později, a to i u jednání soudu, že si ho vzal zpět muž, který ho do Belgie doprovázel. V Belgii údajně našel na zemi francouzský průkaz, kterým dále prokazoval svou totožnost. Do Prahy jej dovezl nějaký Evropan, se kterým se potkal v Belgii.

[18] K samotné otázce svého politického angažování žalobce uvedl, že BDK zpočátku byla náboženská organizace a později s ohledem na nespravedlivosti, které se děly, se začali zabývat politikou. Členem strany Bundu Dia Kongo se stal v r. 2003 a zúčastňoval se manifestací. Působil jako lídr a okolo sebe měl několik mladých lidí. Organizoval protestní akce a také se jich zúčastňoval. V r. 2004 se stal

předsedou mládežnické sekce v Mwandě a začal vést mládež. Dne 2. a 3. února 2007 uspořádali manifestaci, překvapila je armádní složka a začala do nich střílet. Při pohovoru dne 23.11.2010 demonstraci popsal tak, že tato proběhla dne 2.2.2007 v centru města Mwanda, započala asi v 9:00 hodin, trvala asi 40 minut a poté do nich začali vojáci střílet. Dne 10.12.2009 vypověděl, že členem strany BDK se stal v roce 2004 po smrti otce, demonstrace trvala dva dny 2.-3.2.2007, druhý den, 3.2.2007, přijeli vojáci a on byl spolu s jinými uvězněn. Dne 23.11.2010 uvedl, že demonstrace ve městě Mwanda trvala pouze čtyřicet minut dne 2.2.2007. U jednání soudu uvedl, že demonstrace trvala dva dny 2. a 3. 2., on byl zatčen dne 2.2., kdy na ně ozbrojené složky již čekaly a o dalším průběhu dne 3.2. se dozvěděl od svých spoluvězňů. Ze zprávy OSN, vyšetřující komise v oblasti Bas Kongo, z února 2007 jednoznačně vyplývá, že k násilnostem došlo ve dnech 31.ledna a 1. února 2007. K prvnímu střetu mezi stoupenci BDK a Vojenskou policií došlo dne 1.2.2007 okolo 4:30 hod, kdy stoupenci BDK napadli dvě stanoviště Vojenské policie.

[19] Soud přisvědčil žalovanému, že výpovědi žalobce ohledně událostí v únoru 2007 a jeho angažovanosti v BDK jsou rozporuplné. Pro rozporuplnost výpovědí ohledně samotného průběhu demonstrace i při srovnání se zprávou OSN z února 2007, pro rozpory ve jménu zastřeleného jeho zástupce při demonstraci, průběhu jeho záchrany z vězení a osoby, která jej údajně měla zachránit z vězení a dokladu na který do Belgie přiletěl, tak jak je popsáno v odstavcích 17 a 18 tohoto rozsudku, soud vyhodnotil výpovědi žalobce ve správním řízení i u jednání soudu za natolik nevěrohodné, že nedávají možnost je kvalifikovat jako důvodu podřaditelný pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. V souvislosti s touto otázkou soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgán postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 27.3.2008 čj. 4 Azs 103/2007-63 nebo čj. 6 Azs 235/2004 ze dne 21.12.2005. Soud v prvé řadě poukazuje na rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce ohledně osoby jeho zástupce, která měla být zastřelena. Lze připustit, že s odstupem času lze některé skutečnosti interpretovat s určitými odlišnostmi, ale pokud jméno osoby, se kterou od roku 1998 měl spolupracovat a kterou, jak sám žalobce uvedl, dobře znal, uvádí žalobce u každé výpovědi jiné, se od uvedené zprávy natolik liší, že zcela toto vyvrací věrohodnost jeho výpovědi. Soud nezpochybnil žalobcem tvrzené násilnosti v zemi jeho původu i tvrzené skutečnosti, že státní orgány se dopouštějí porušení lidských práv, což vyplývá z předložených informací, ale s ohledem na zprávu vyšetřující komise Organizace spojených národů z února 2007 v oblasti Bas Congo, soud dospěl k závěru, že žalobcem popsaná demonstrace 2. a 3. února 2007, které se měl zúčastnit a na základě které mělo dojít k porušení jeho základních lidských práv a svobod, měl správní orgán dostatek důkazů k závěru, že u něj nejsou splněny podmínky dané ust. § 12 zákona o azylu.

[20] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobce nesplňuje

podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a ani není rodinným příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl.

[21] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobce shledány nebyly a konečně ani on sám takové netvrdil. Soud tedy neshledal pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[22] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen*

doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“ Žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Konžské republiky, hrozilo by mu reálné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Z vlastní rozhodovací činnosti, např. 62Az 1/2011, je soudu známo, že s osobami vracejícími se zpět do Konžské demokratické republiky ze zahraničí, jako neúspěšní žadatelé o azyl, není nikterak špatně zacházeno. Žalobce sám ani nějaké konkrétní nebezpečí netvrdil, jen obecně, že by ho určitě zabili představitelé státu. Žalobce uvedl, že kromě demonstrace 2.a 3. února žádné problémy se státními orgány neměl. Soud nezpochybňuje, že země žalobcova původu není zcela bezpečnou, avšak, jak vyplynulo ze zpráv, nejzávažnější nepokoje se odehrávají ve východní části země. Žalobce se narodil a do roku 1998 žil v hlavním městě, které se nachází v západní části země. Od roku 1998 bydlel v Mwandě, ale do Kinshasy jezdil obchodně. Nutno ale také poukázat na nevěrohodnost výpovědi i co údaje o jeho bydlišti, neboť zpočátku svého pobytu na našem území žalobce ve styku s českou policií uváděl své bydliště v hlavním městě. Až v řízení o mezinárodní ochranu začal tvrdit, že bydlí 400 km od hlavního města. Vzhledem ke značné územní rozlehlosti Konžské republiky, soud dospěl k názoru, že situací odehrávající se ve východní části, nemůže být žadatel nepříznivě postížen. Udělení mezinárodní ochrany je totiž vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 – 46).

[23] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu vzniklých nákladů vzdal a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, nebyl-li ve sporu úspěšný.

[25] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 s.ř.s., podle kterého v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby platí stát a ustanovením § 36 odst. 2 s.ř.s., dle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

[26] Ustanovenému zástupci žalobce usnesením zdejšího soudu ze dne 9. února 2012 č.j. 62Az 2/2011-25 byla přiznána odměna ve výši **8.640,- Kč**, sestávající ze tří úkonů – převzetí věci + příprava, přičemž za přípravu soud považuje seznámení se spisem dne 19.4.2012 a účast u jednání soudu dne 1.8.2012 v rozsahu 165 minut (§ 11 odst. 1 písm. b/ a písm. g/, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) – **3x2.100,- Kč (6.300,- Kč)** plus **3x300,- Kč (900,- Kč)** - náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem 7.200,- Kč a dále zvýšeno o **1.440,- Kč**

(20% DPH) na celkovou částku 8.640,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu tak jak ve výroku IV. uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 1. srpna 2012

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně